

ŽELVÍ ZPRAVODAJ

Březen 2015

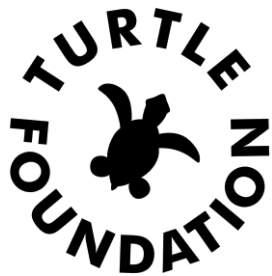


Pěkný den z Indonésie Vám přeji, přijde mi neuvěřitelné, že už jsem tady rok. V březnu jsem loni přijela a březen je tu zase. Už rok se snažím pomáhat v projektu na ochranu mořských želv tady v Berau na Borneu. Byl to rok velmi extrémní, stalo se spoustu špatného i dobrého a jen jsem si potvrdila, že v Indonésii je možné všechno a že všechno chce čas. Někdy jsem unavená, jindy nadšená, pořád mi ale přijde, že to má smysl, i když je to těžké, a tak se snažím dál.

Takový byl i březen 2015 – přinesl nadšení i ztrátu víry a pak zase obrovské úsilí bojovat dál.

Na začátku měsíce za námi do Berau přijely dvě dobrovolnice ze Slovenska – Petra Richterova a Zuzana Huleniova. Rozhodly se mi pomoci bojovat angličtinou a vařením proti zabíjení želv na Maratue. Zní to možná divně, ale věřím, že to má logiku. Maratua je jeden z 5 ostrovů tady v Berau, které společně tvoří osmé největší líhniště karet obrovských na světě, bohužel lidé tady na Maratue všechny vajíčka, které želvy nakladou, vyhrabávají a jedí. Během prosince a ledna tu v rámci oslav nového roku jedli i maso želv - potvrzených je zabitých 5 ohrožených plazů, mohlo jich ale být mnohem víc. To všechno se děje přesto, že je to nezákonné. Zároveň je Maratua ostrovem, kde se právě dostavuje letiště a plán místní vlády je udělat tu druhé Bali neboli turistický ráj na Borneu. Hezké, jenže místní lidé na takovou změnu nejsou vůbec připraveni. Většina obyvatel ostrova jsou rybáři, nikdo neumí anglicky, není tu ubytování ani jediná restaurace. Většina domků nemá WC a odpadky se tu hází do moře. Letiště má být otevřeno letos. Chtěla bych místním lidem pomoci, aby jim turismus opravdu pomohl vydělat si nějaké peníze, věřím, že by to mělo pozitivní vliv i na místní želvy. Lidé by se snad přestali vystavovat nebezpečí zatčení a jedli by něco jiného. S touto ideou jsme s Petrou a Zuzanou 6. 3. 2015 odjely na ostrov Maratua. Strávily jsme tu 10 dní. Za tuto krátkou dobu jsme toho ale zvládly víc, než bych kdy očekávala a mé velké díky patří nejen holkám, ale i lidem z Maratui, kteří zřejmě cítí, že se potřebují učit a vzali náš program velmi vážně 😊 Každý večer jsme místní učili anglicky. Základní fráze, jak se domluvit s turisty, kde je ubytování, obchod, kolik co stojí, co je na ostrově k vidění..Nebylo toho moc, ale za to se alespoň o těchto věcech místní umí domluvit a to je myslím velký úspěch! Původně jsem si totiž myslela, že první den kvůli bílým učitelkám přijde na angličtinu hodně lidí a účast bude klesat, jak po nich budeme chtít, aby se učili. Velice mě překvapilo, že to bylo naopak - první den přišlo 8 lidí, druhý 11, pak 14 a počet se ustálil na 19! Pro mě velké překvapení a odměna. Učení se zúčastnili místní instruktoři potápění, 2 učitelé, úředník, několik paní, co si chce otevřít restauraci a děti ze základní i střední školy.





ŽELVÍ ZPRAVODAJ

Březen 2015

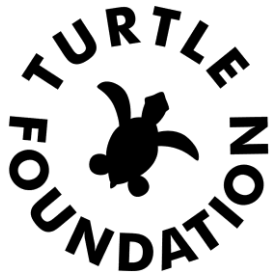


Náš druhý cíl byl naučit několik žen, které si chtějí na ostrově otevřít malou restauraci, vařit jídla, na kterých si cizinec pochutná. Maratua je ostrov vzniklý vyzdvižením korálového útesu na povrch moře, není tu tedy skoro žádná půda a moc toho tu kromě kokosů neroste. Místní jídelniček se tak většinou skládá z rýže, ryby a pálivé čili omáčky. Když není ryba, dostanete rýži s nudlemi a k tomu čaj či kávu s 3 polévkovými lžícemi cukru. Mnozí z nás by takovou stravu dlouho nevydrželi. Přiznávám to bez okolků a to i přesto, že jsem už zvyklá. Učili jsme tedy místní, jak ze surovin, které mají na dosah vařit trochu po našem. Společné vaření byl zážitek – pár maminek, okolo kupa dětí, kterým jsem, než se uvaří, rozdala pastelky a obrázky o želvách k vybarvení i želví hry. Moc jsme si to všichni užili a paní pochopily, že je pro turisty potřeba vařit "trochu" jinak. U angličtiny ani u vaření samozřejmě nechybělo povídání o želvách, doufám, že nikdo ze zúčastněných už želví vejce ani maso jíst nebude a že budou myšlenku ochrany želv šířit dál! Mám opravdu velkou radost, jak místní lidé naše snažení oceňovali, říkali, že je to bavilo, že se naučili spoustu užitečného a hlavně, že chtějí v učení pokračovat.



Na Maratue mě potěšila ještě jedna skutečnost – Sablon, který se dříve živil vyráběním šperků ze želvoviny a kterého Berly během workshopů loni naučil vyrábět věci z kokosových ořechů, se stává úspěšným. Otevřel si kráček, učí další lidi z vesnice a dokonce začal prodávat své výrobky na Derawan. S majiteli krámků, kde se prodávají „naše“ výrobky z kokosu, jsme uzavřeli dohodu, že už nesmí prodávat želvovinu .. a tak se člověk, co dřív zpracovával želví krunýře, zasazuje o snížení prodeje výrobků ze želvoviny.





ŽELVÍ ZPRAVODAJ

Březen 2015

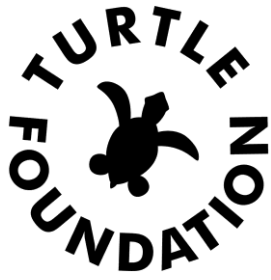


Po příjezdu z ostrova Maratua jsme se v Berau sešli s Annou Poledňákovou, mojí kamarádkou z organizace posílající dobrovolníky do Mexika (www.united-vision.org), která doplnila náš dobrovolnický tým a společně jsme se opět pronajatou lodí vydali na ostrovy Bilang-bilangan a Mataha. Holky říkaly, že krásnější místo ještě neviděly, užívaly si želvy, moře i pláže, ale hlavně mi hrozně moc pomohly s odpadky. Uklidily jsme polovinu ostrova Bilang-bilangan tak, že tam před naším odjezdem nebyl sebemenší kousek plastu a celý ostrov Mataha jsme zbavily skla a plechovek – ty teď v pytlích čekají na odvoz z ostrova.



Všechno by bylo skvělé a moje věta ze začátku dnešního zpravodaje by neměla smysl, kdyby tady nebyl jeden závažný problém, který mi nedá spát už několik týdnů. V minulém zpravodaji jsem se zmínila, že v srpnu – lednu, kdy na ostrovech zřejmě spíše nepracovala, než pracovala původní organizace, se z místních pláží začali zase po letech krást vajíčka. Bohužel zloději vajec se v té době na ostrovy naučili chodit a teď se nechtějí snadného, i když ilegálního, výdělku vzdát. Poprvé se zloději objevili 27.2. Od té doby naši ochranáři místo noční obchůzky o půlnoci začali ostrov obcházet ještě kolem 3h ráno. Bohužel 12. 3. kluci potkali zloděje znovu. Měli tmavé kukly a z obličejů jim byli vidět jen oči. Mávaly na ochranáře výhrůžně mačetami a kluci s baterkami v rukou se jim nemohli postavit. Od té

doby kluci nenechali nic náhodě a začali do chráněné části pláže přenášet úplně všechny nakladené snůšky. Dřeli se jako koně, každou noc přenášeli 7-9 snůšek, pracovali od 21h večer do 4h ráno, ranní obchůzka následovala hned v 6h ráno. Mysleli si, že je vše v bezpečí, že zloději ještě jednou dvakrát přijdou, nic si z pláží neodnesou a pak už se nevrátí a bude klid. Pozorovala jsem je celý týden, unavené, vystresované, v zápřahu bez přestávky, aby dokázali, že oni vajíčka želv ohrožených vyhynutím uchrání. Jenže zloději se zřejmě nechtějí jen tak vzdát. 26.3 jsme při ranní obchůzce v 6h našli chráněnou část pláže s vyvrácenými dveřmi, ocelový drát na kterém byl zámek přestřížen. Zloději za pouhé 2h ukradli 15 snůšek, vzali si je z chráněné části pláže jako z obchodu, hezky srovnané, připravené. Neuvěřitelné, mysleli jsme, že se zblázníme, že nám pukne srdce. Koukala jsem na kluky, jak sedí s hlavou sklopenou. Dělali vše, co mohli, aby vajíčka uchránili. Taková dřina, bez spánku a tohle je výsledek?



ŽELVÍ ZPRAVODAJ

Březen 2015



Vždycky jsem si myslela, že když člověk dělá všechno, jak nejlépe umí, dostaví se úspěch a všechno bude dobré. Seděla jsem dva dny skoro bez hlásku s pohledem upřeným do dálky, jakoby najednou už nic nemělo smysl. Snažíme se tu půl roku dostat zpět na ostrovy, a když tu konečně jsme, rádi bychom jen dobře pracovali, chránili želvy a oddychli si, stane se tohle. Jenže čemu pomůže lítost nebo zlost? Kluci měli jasno, místo, aby ztráceli čas koukáním do prázdna, zvedli hlavy a dohodli se, že od 26.3 všechny snůšky dál budou přenášet, ale ne do chráněné části pláže, ale do lesa za pláží nahodile kolem celého ostrova hlavně daleko od míst, kde želvy doopravdy vejce kladly. Chtějí vejce dávat na části ostrova, kde nebudou žádné želví stopy a kde hnízdo zamaskují. Bude to ještě víc práce, ale pokud už nepomůže tohle, tak nevím. Celou situaci jsme také hned po příjezdu z ostrovů nahlásili starostovi nejbližšího obydlého ostrova, starostovi oblasti, na policii a na místní úřad ministerstva moří a rybářství. Jsme unavení, ale připraveni bojovat dál.

Tak nám držte palce

P.S.: Výstavu o želvách nyní najdete v Městské knihovně v České Lípě, odkud se 15.4 přesune do ZOO Ústí nad Labem. Doporučte prosím známým a přátelům, věřím že, výstava obsahuje zajímavé informace i krásné fotky.

Hana Svobodová

www.morskezelvy.cz

<http://www.facebook.com/pages/morskezelvycz/607230715971714?ref=ts&fref=ts>

